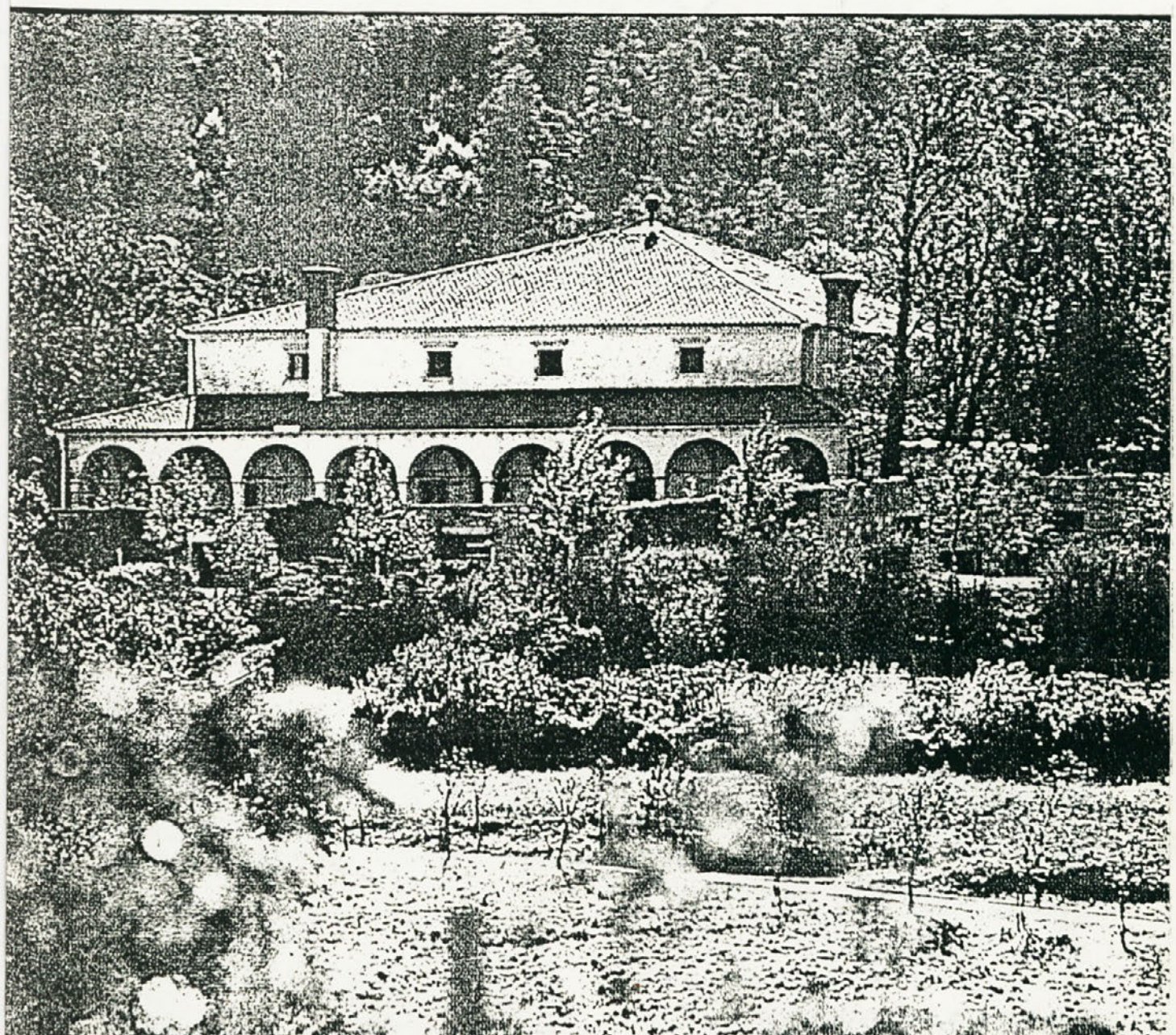

Vipavski glas

marec'93 št. 23

TEBI MATI IN ŽENA - NOSILKA ŽIVLJENJA

V marcu smo na pragu pomladi. Spet bomo dan posvetili materam in ženam. Izkažimo jim ta dan drobno pozornost, izrecimo besedo zahvale, da bodo začutile, da so med svojimi.

Tudi mi jim na tem mestu čestitamo za njihovo življenjsko poslanstvo matere in žene, za njihovo skrb in ljubezen, ki jo vsak dan razdajajo otrokom, možu in vsem, s katerimi žive v družini.

Naš spomin in čestitka naj gre tudi do vseh nesrečnih, prevaranih, zapuščenih in osamljenih v boju za otroke, do žena brez otrok in do mater v domovih za stare. Če na svetu vse te niso našle zadoščenja, bo morda vsaj Bog cenil dobro voljo, delo in trud, bolečine in iskanje sreče, pa tudi obup vsake ženske in matere posebej. Morda pa vse to le ni bilo zaman.

Možje in fantje, s svojim moškim ponosom in močjo stojte ob strani svojim ženam in izvoljenkam. Z ljubeznijo branite njihovo čast, čast mater vaših otrok, pa bo vse manj nesrečnih in obupanih.

Vi otroci, spoštujte svoje matere, ki so vaša luč v temi in njihovo srce je vaša prva šola.

Uredniški odbor

Krajanom želčimo tudi vesele in zadovoljne velikonočne praznike

---

Vsebina:

1. Misli ob slovenskem kulturnem prazniku
2. Zemono
3. Pesniška beseda v našem kraju
4. Spomin na pustovanje 1914
5. Finančno poročilo
Telefonija
Radio K3
6. 90-letnica PD Vipava
7. Klub zdravljenih alkoholikov
8. Radijski kviz QUO VADIS
9. Burja
10. Ljudski humor v Vipavi
11. Drobtine in pleve, ki jih burja ne odnese
12. Še pomnite Vipavci in posebej Vipavke
13. Odmevi

ISKRICE

*Vsaka vera si prilašča čast,
vsaka ideologija pa oblast.*

VALENTIN TRILAR

*Potovanje je življenje in obratno:
življenje je potovanje.*

JEAN PAUL

Našega življenja čas je prazna, nepopisana knjiga, ki jo nam je Bog dal, naj bi jo z dobrimi deli popisali. Za vsak dan ena stran - vsaka ura je nov odstavek - in vsaka minuta življenja je za novo vrsto namenjena.

ANTON MARTIN SLOMŠEK

MISLI OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

Ni tako pomembno, da imamo točno naravnano uro, nadvse pa je pomembno, da smo orientirani v času, v katerem živimo. Tudi to je kultura. Slovenci smo skozi stoletja povzdignili svojo kulturo tako visoko, da je kras in veselje ter znamenje narodne moči. Tako je menil Cankar. Veliki dar kulture je vsekakor ljubezen do knjige. "V naši knjigi je ohranjena živa in čista beseda naših največjih mož, njihove misli in čustva, skrb in bolečina, njihov pogum, njihova borba in vera v bodočnost - nam in potomcem v potrdilo in bodrilo." Tako je duhovno moč naroda opredelil pesnik Bele Krajine. Ko usahne ljubezen do knjige, je to poteptana kultura.

Kultura je biti zrel, osebno odgovoren za svoje življenje, za prihodnost, za duhovne vrednote, za pravičnost in mir, moralni red pri sebi in okolici.

Kultura je upiranje slehernemu družbenemu neredu, nasilju. Kultura je tudi čuječ odnos do dediščine preteklosti in njenih najboljših tradicij.

Drobna in osrečujoča kultura, ki jo lahko vsak izmed nas daje in prejema vsak dan, pa je:

- prijazen obraz in smehljaj v enolični vsakdanjosti,
- potrpežljiv pogovor z nepotrpežljivcem in nadležnežem,
- sočuten pogled tistemu, ki ga teži breme trpljenja,
- nekaj minut za tistega, ki potrebuje pogovor,
- stisk roke žalujočemu,
- diskreten molk, če vidiš napake drugih,
- obisk bolnika ali invalida,
- beseda zahvale za vsako dobro delo,
- pozdrav vsakemu brez vsiljivosti.

Imejmo vsaj nekaj kulture vedno s seboj na cesti, v šoli, v trgovini, na delovnem mestu in doma v družini, da bo naše življenje bogatejše in odnosi med nami plemenitejši.

Magda Rodman

Iz naše preteklosti

ZEMONO

Zemono je vas na griču, ki se razteza po grebenu in se v zadnjem času širi tudi pod hribom v dolino. Naselje je znano po graščini ali takoimenovanem Zemonskem dvorcu. V preteklosti so ga imenovali tudi letni dvorec ali lovski dvorec. Prvo po tem, ker je v poletnih mesecih pogosto tam bival grof; drugo pa, ker se je v prostem času sestajala grajska gospoda in drugi povabljeni lovci na oddih in gostije.

Na južni strani je sedaj zemonski grič, obdan z lepo obdelanimi vinogradi, ki se dvigajo vse do vrha, kjer dominira že od daleč viden Zemonski dvorec. Dvorec je nenavadne oblike in se razlikuje od drugih gradov in dvorcev, grajenih v tisti dobi. Z vseh štirih strani ga obdajajo mogočne arkade, pokriva pa ga piramidasta streha.

Ob koncu četrtega stoletja so se v tem delu Vipavske doline odvijali strahotni boji med Teodozijevo in Evgenijevo vojsko. Vzhodni cesar Kristjan Flavius Teodosius Magnus je leta 394 v veliki bitki pri Frigidu (Vipavi) napadel pogankega branilca Evgeniusa, ki je pričakal Teodozijevo vojsko, a je bil poražen pri Frigidu in je izgubil življenje.

Zelo redko naseljeni nekdanji ilirsko-keltski ali romanizirani prebivalci teh krajev, ki so bili takrat še pogani, so stali na

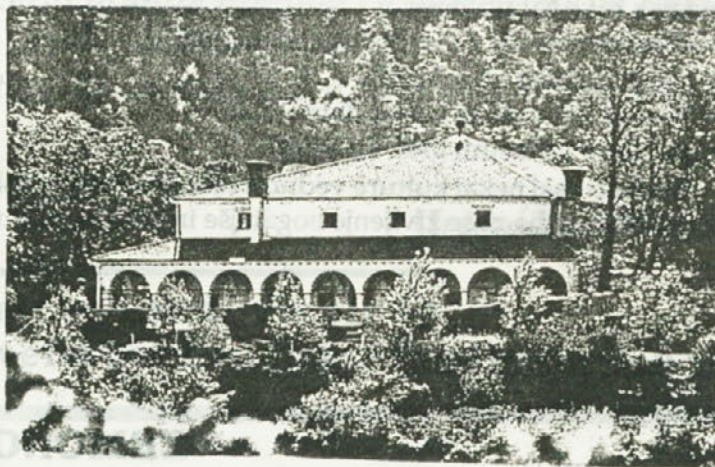
Evgenijeve strani in se bojevali proti napadalcem z vzhoda. Med rimskimi vojščaki so bili verjetno tudi najemniki iz vrst Germanov in Vzhodnih Kelto.

Glavno poveljstvo poganov je bilo domnevno na Zemonu, kjer stoji danes dvorec. Za to bojišče je bil grič zelo pomembna strateška točka. Pomembno vlogo pri tem so imele tudi vzpetine nad Vrhpoljem in Dupljami. O vsem tem se prepletajo razne presoje in domneve, vendar imamo o tem le nekaj zgodovinskih virov.

Glavna cesta je potekala iz Castre (Ajdovščina), v Ad Pirum (Hrušica) in Emono (Ljubljana). Iz Vrhpolja pa je tekla stranska cesta v Vipavo. Zato je bil tembolj pomemben zemonski grič za povezavo in nadzor na bojišču.

Na deset tisoče bojevnikov se je hkrati bojevalo - prsi ob prsi, s sulicami in meči, tem so stali ob strani lokostrelci in morili s strupenimi puščicami. Evgenijeva vojska, ki jo je bodil pogumni Arbogost, se ni mogla več upirati, čeprav je v ugodnem položaju v zasedi pričakala sovražnika. Nasprotna stran je bila vsaj za polovico močnejša. Frigidus (Vipava) je tekla krvava. Po dolini so bili kupi padlih vojščakov obeh vojsk. Huda burja, ki je pričela pihati od severovzhoda - Cola, je pomagala pri boju Teodozijeve krščanske vojski, ki je v nekaj dnevih slavila zmago.

Zemonski dvorec je zgradil grof Lanthieri leta 1689. Dvorec je lepo obnovljen po zaslugi Lipe iz Ajdovščine, ki ima sedaj v njem salon pohištva in restavracijo. Velik del notranjosti obsega velika dvorana v podobi križa. Po stenah so restavrirane slike s štukaturnimi okvirji. Grof je imel v spodnjih prostorih veliko grajsko klet. V zgornjem delu so še vidne strelne line, ki pa niso prišle kdove kako do izraza, ker je bil dvorec namenjen le za občasno bivanje in počitek grofovske družine in njihovih gostov.

Grofje so neusmiljeno ravnali s svojimi tlačani, za neopravljena dela ali neporavnane dajatve so jih hudo kaznovali, mučili in zapirali. Kaj takega pa ne moremo trditi o zadnjem vipavskem grofu Lanthieriju, ki je bil dokaj dober s svojimi podložniki. Bil je tako gostoljuben, da je ob koncu šolskega leta povabil vse vipavske šolarje na zakusko v Zemonski dvorec.

V narodnokulturnem pogledu je za nas pomembno omeniti, da je bilo na Zemonu leta 1862 ljudsko zborovanje, predhodnik ljudskih taborov in čitalnic. Slavnostni govornik na tem narodnem slavju je bil vipavski dekan Jurij Grabrijan.

Franc Cerovšek

PESNIŠKA BESEDA V NAŠEM KRAJU

Pesniki so po duhu najobčutljivejši narodni vidci. S svojo zapisano besedo, ki ohrani skozi vse čase veliko moč, so nam zapustili največje zaklade slovenske kulture. Take ljudi smo imeli tudi v Vipavi. V 21. številki Vipavskega glasu smo Vam obljubili, da jih bomo predstavili.

Kot prvega Vam bomo v tej številki predstavili pesnika

RADOSLAVA SILVESTRA

SILVESTER Radoslav (Franc) je bil pesnik, obrtnik in trgovec. Rojen je bil na Vrhniki, 3. decembra 1841, umrl pa 30. aprila 1923 v Vipavi, kjer je tudi pokopan. V Ljubljani se je izučil pekarstva, kot pomočnik je služil na Planini, v Postojni, Idriji in Vipavi, kamor se je priženil. Z družino je stanoval

v hiši poleg Perhavčeve, ki se ji še danes pravi Silvestrova. V njej je imel trgovino in pekarno. V Vipavi je veljal za poštenega in uglednega gospoda.

Dekan Jurij Grabrijan ga je kmalu po prihodu v Vipavo navdušil za narodno in ljudsko prosvetno delovanje. Z vso vnemo se je posvetil širjenju in organiziranju amaterske gledališke dejavnosti in začel pesniti. V verzih je napisal svetopisemske igre Izgubljeni sin (1865), Egiptovski Jožef (1871), Sv. Uršula (1873), ki so vse izšle v Zgodnji danici. Predvsem pa se je posvetil pesnikovanju in se izkazal kot zelo plodovit pesnik. Prvo pesem Materno slovo je izročil uredništvu ZD 1862. leta in postal njen zvesti sodelavec do leta 1905. Kmalu je postal eden najplodovitejših pesnikov in sodeloval pri skoraj vseh takratnih slovenskih časopisih. Številne pesmi so izrazito vzgojnega značaja, npr. Vernim Slovincem za novo leto 1893, nekatere pa so odraz takratnih političnih napetosti.

Pesnil je večinoma v sonetu, pa tudi v oktavah, nibelungih in trioletih. Ima več sonetnih vencev z akrostihom. Leta 1878 je izdal samostojno knjižico Mali šopek domoljubnih cvetličic, v katerih opeva lepoto domovine (Vipavska dolina, Bled, Triglav) ali slavi zaslužne može. Leta 1905 pa so izšle v Postojni Šmarnice (Glasi moje mladosti). To je zbirka pesmic ob 50 letnici prikazovanj v Lurdu; poleg sonetnega venca z akrostihom Rajski Kraljici so tudi ostale večinoma v sonetni obliki.

Zbirka se odlikuje po dovolj čisti obliki in nežnem čustvu. V samostojni knjižni obliki so izšle še Slov. šaljivec (1900), Spisovnik ljubavnih in ženitovanjskih pisem (1913). V izdaji in založbi Narodne tiskarne je izšlo 1946 v Gorici 11 njegovih kupletov.

Nekatere njegove pesmi so uglasbili skladatelji (Hladnik, Šček in Vodopšivec). Zadnjič so bile pesmi Radoslava Silvestra izvajane na odru v Vipavi leta 1948. Starejši ljudje se ga še spominjajo z vsem spoštovanjem. Ko je umrl, je šla za pogrebom vsa šolska mladina. V vipavski cervki Sv. Štefana je upodobljen na freski slikarja Wolfa, in sicer ga vidimo na prvi freski levo pred glavnim oltarjem (nosi rjave lase in brado).

Pesnik Silvester spada v tisto dobo narodnega prebujanja, ko si je vsak izobraženec štel v dolžnost, da je na vseh področjih kulturega delovanja spodbujal narodno ljubezen in zavest.

Čeprav Silvester ni rojen v Vipavi, ga lahko štejeemo za svojega, saj je prav v Vipavi največ ustvarjal in delal ter tako zapustil v njej močno sled svoje pesniško ustvarjalne življenjske poti. Škoda, da je bil po krivici pozabljen in ga mladi rod komaj kaj pozna.

Iz njegovih kupletov in pesmi sem izbrala Vrh dimnika sem videl petelina ter Vipavi. Iz zbirke Šmarnice pa Mariji Snežnici nad Gočami.

Magda Rodman

Viri: Primorski biografski leksikon.

Gorica: Mohorjeva družba, 1974

Slika je iz leta 1922 - Slovesnost nove maše vipavskega rojaka Ferjančiča. Levo ob drevesu sedi pesnik Radoslav Silvester in ob njem takratni dekan Lavrič.

Zadnji v isti vrsti desno pa je skladatelj Stanko Premrl iz Šembida. Skrajno levo v isti vrsti sedi znana in dolgoletna upravnica vipavske pošte, imenovana "Fraile Mici" - Štebnikova. Dočakala je 99 let. Na sliki so še: Mara Samsa, publicistka, Štefan Hrib, kmet in gostilničar, žena Dr. Kanca - Karla Mayer, sestra Evgena Mayerja ter njena hčerka Menta, Jožko Premrl kot otrok. Fotografiral je Anton Vilar, ki je bil zborovodja cerkvenega pevskega zbora.

Vipavi.

Prelepa Vipava, ti krasni moj raj,
V spominu mi bodeš do smrti kot zdaj,
naj videl bi zemljo, vsa širna morja,
Vipava, ti radost boš vsega srca.

Kje prva se rajska prikaže pomlad,
kje slavček prepeva, kje prvi je sad?
Po gorah, dolinah sneg beli leži,
Vipava že cvetje in sadje deli.

Kje najdeš krščanskoprepričani rod,
pošteno uljudnost, zvestobo drugod?
V Vipavsko dolino ozri se oko,
pri blagem Vipavcu vse našlo boš to.

Veš, kje je navdušeno ljudstvo za dom?
V Vipavsko dolino popeljal te bom,
kot solnce pekoče, ki grozdje zori,
domovju vsa duša Vipavca gori.

Slovenska Vipava, naj venča kot kdaj
te sloga in sprava, premili moj raj,
naj trtica zlata obilo rodi,
predrage Vipavce vse Bog naj živi!

Vrh dimnika sem videl petelina.

Vrh dimnika sem videl petelina,
se s pestrobodnim krilom je ponašal,
zdaj v sever, zdaj tja v jug se je oglašal,
kot ravno veter sukal je vrtina.

A tudi ti, slovenska domovina,
imaš že nekaj takih kokodajev,
vetrovnih, omahljivih mož značajev,
visokih misli, kratkega spomina,

ljudi, ki danes črni, jutri beli,
potem rdeči, če jih kdo bi plačal,
kloneči tilnik sili vsakojaki.

Zdaj bodo "starim", kmalu "mladim" peli,
a pesmi glas ta ni domačih gajev
nazivam jih: ostudni vetrnjaki!

Mariji Snežnici nad Gočami.

O Kraljica,
Tolažnica,
Si Marija Snežnica!
Nam zavetje,
Sprejmi petje
Tebi udanega srca.

Tu na gori,
V rajski zori
Našim dušam se žariš;
Z milim Sinom
Vsem trpinom
Vedne milosti deliš.

Kot očaki
V sili vsaki
So Te klicali v pomoč;
Rod sedanji
V bridkem stanju
K Tebi kliče upajoč.

Sladka nada,
Vedno mlada,
O Marija, si nam Ti!
Srca blažiš
In tolažiš,
Brišeš solzne nam oči.

Mati bodi
Nam v nezgodi,
Bramba zoper vsaki zleg;
Ti nas brani,
Ti ohrani
Čista srca nam ko sneg.

O Marija!
Naj razvija
Se med nami Tvoja čast!
Verna duša
Naj okuša
Tu ljubezni Tvoje slast.

Srčno vdane
Ti Gočane
Vari, brani zlega nas,
Tu v življenju,
O ločenju
Sprejmi vse v nabeški kras!

SPOMINI NA PUSTOVANJE LETA 1914

Letošnji mrzli pustni torek me je spomnil pustovanja leta 1914. Dogodkov se dobro spominjam, čeprav nosim na plečih že 88 let. Da bo opis bolj razumljiv, bom svoje pripovedovanje pričel že v letu 1913, to je točno pred 80 leti.

To je bilo zadnje leto, ko je v Vipavi pošta potovala še s konjsko vprego in sicer v dve smeri. Ena proga je bila v smeri proti Razdrtemu, druga pa v smeri Gorice. Bil je mrzel zimski dan, burja je divjala, kot bi imela mlade. S sestro sva se peš odpravila po cesti proti Podnanosu, da bi obiskala našo teto. Jaz sem bil star osem let, sestra pa dvanajst. Burji sva se komaj upirala. Pri slapenski cesti naju je tako ovirala, da sva se prijela za obcestni kamen in se stisnila k tlom. V takih razmerah naju je dohitela poštna kočija s parom Mayerjevih konj, ki sta jo na eni strani podpirala dva moža, da se ne bi zvrnila. Na vozu je bil nekak pločevinast kason z dvema oknom, nad njim pa prostor za pošto. V kasonu je bilo prostora za štiri potnike. Kočijaž Jernej Skočir - Mjtnov, je ustavil in naju vprašal, kam sva namenjena. Ko sva mu povedala, se je začudil, da sva se podala v taki burji na pot. Takoj naju je vzel v kason. Ukazal nama je, naj se usedeva na levo stran zaradi ravnotežja proti burji. Tako smo počasi le prišli v Podnanos in naša teta se je zelo začudila, kako sva sploh mogla priti v takem vremenu v Podnanos. Pa sva ji povedala, da naju je pripeljala pošta s konji.

Kmalu po novem letu 1914 pa je veleposestnik Mayer napredoval in zamenjal konjsko vprego z nakupom majhnega avtobusa. Ljudje so se čudili, kako bo sploh šlo naprej brez konj. Prva vožnja pošte z avtobusom je bila velik praznik v Vipavi. Zbralo se je veliko radovednežev. Seveda hitrost ni bila posebno velika. Spominjam se, da smo otroci lahko tekli poleg drvečega avtobusa. Prvo vožnjo je blagoslovil tudi duhovnik. Za tiste čase je bil to velik napredek in novost. Stari poštni voz ali kočija je izginila kot stari dobri pianino.

Vipavci so se od te kočije poslovili na pusta leta 1914. Voz so lepo opletli in ga vpregli v volovsko vprego. Tudi voli so bili vsi nališpani. Pred njimi pa je stopal gospodar Janez Bajc s klobukom. Na vrhu prtljažnika sta bila dva možakarja, ki sta žagala drva na dveh "kavaletah". Na "kasonu" kočije je bil velik napis: DANES IN NIKOLI VEČ. To je bila poslednja vožnja te stare lepote. Drva sta žagala Barti Lukcov in Toni Štancev. Kočija je napravila nekaj poslovilnih voženj po Vipavi. Okoli nje je skakala otročad in veliko ljudi je to zadevo gledalo. Meni je bilo težko pri srcu, saj bi se kot otrok še rad peljal z njo do svoje tete v Podnanos. Tudi drugim sem pripovedoval o svoji vožnji v burji s poštno kočijo, zato mi je dogodek ostal do danes v živem spominu in ga nismo nikoli pozabil. In vedno, ko pride pustni torek, imam v spominu poštno kočijo z opletlenimi voli, ki jih komandira gospodar Bajc. Pustovanje s poštno kočijo je bilo največje in zadnje pred prvo svetovno vojno. Tradicija pusta se je potem obnovila komaj leta 1922. Vmes je bila vojna in težke razmere, ki so pustovanje za nekaj let prekinile.

Alojz Rehar

FINANČNO POROČILO ZA LETO 1992

PRIHODKI

Presežek prihodkov iz leta 1991	sit	78.448.10
Prihodki iz proračuna	sit	936.410.00
Prihodki od najemnin na tržnici	sit	23.786.00
Prihodki od obresti	sit	126.571.80
Prihodki občanov Nanosa za asfalt	sit	95.000.00

Skupaj prihodki sit 1.260.215.90

ODHODKI

Pisarniški material	sit	5.774.10
PTT-stroški - znamke	sit	1.904.00
tisk - Vipavski glas	sit	34.626.00
Delo po pogodbi	sit	120.000.00
Asfalt na Nanos	sit	95.000.00
Elektrifikacija Zemona	sit	110.000.00
Ureditev mrliške vežice	sit	105.000.00
Novoletna svetila za okrasitev Vipave	sit	40.560.00
Stroški referendumu	sit	1.779.00
Amortizacija	sit	4.327.00
Naročnina časopisov	sit	4.650.00
Bančne storitve	sit	2.032.70
Zavarovalne premije	sit	1.569.00
Davki in prispevki za delo po pogodbi	sit	47.392.40

Skupaj odhodki sit 574.614.20

Razlika med prihodki in odhodki za prenos v naslednje leto:

sit 685.601.70

Finančno poročilo samoprispevka 1992

PRIHODKI

Presežek iz leta 1991	sit	1.260.258.40
Dotok sredstev v letu 1992	sit	2.074.734.80
Obresti	sit	2.428.791.70

Skupaj prihodki sit 5.763.784.90

ODHODKI

Odvod za združena sredstva občine (skupni program-osn.šola, zdrav.dom)	sit	444,139.00
Vračilo predplačila	sit	11,010.50
Bančne storitve	sit	7,444.70
Skupaj odhodki	sit	462,594.20

Razlika med prihodki in odhodki za prenos v naslednje leto:

sit 5,301,190.70

Od tega:

Nakazilo ITB	sit	3,064.70
Vezava pri VIP-I	sit	5,289,580.00
Stanje na računu	sit	8,564.00

REŠEVANJE PROBLEMATIKE TELEFONIJE V VIPAVI

V letu 1993 pričakujemo v občini Ajdovščina razrešitev nekaterih problemov na področju telefonskega prometa.

Za zagotovitev celovite rešitve je najprej predvidena montaža nove telefonske centrale v Ajdovščini, kot vozliščne centrale. Z vključitvijo te centrale v omrežje bodo zagotovljene možnosti reševanja problemov telefonije tudi na ostalih območjih, med drugim tudi v Vipavi.

Za območje, ko ga pokriva telefonska centrala v Vipavi, so v letu 1993 predvidene naslednje ureditve:

1. Postavitev novega sistema zvez med Vipavo in Ajdovščino, kar naj bi omogočilo povečavo za 60 zvez.

2. Postavitev dveh shelterjev in sicer v Mančah in Logu za sprostitev določenega števila telefonskih števil v centrali Vipava.

Poleg navedenega je predvidena v letu 1993 ureditev prostora za novo telefonsko centralo v Vipavi. Za postavitev nove telefonske centrale potekajo razgovori s PTT Nova Gorica tako, da bi lahko centralo dobili v letu 1994.

Iz zgoraj navedenega izhaja, da bi v letu 1993 omogočili predvsem vzpostavitev kvalitetnejših zvez, kar bi omogočilo normalni telefonski promet.

ODDELEK ZA GOSPODARSTVO, FINANCE IN UREJANJE PROSTORA

Pojasnilo KS

Za centralo v Vipavi so določeni prostori za stavbo, v kateri je poštni urad v KS. Shelterji bodo omogočili vsaj 150 novih števil v centrali Vipava.

Stara šola v Vipavi

Iz zaključnega računa je razvidno, da je bilo s samoprispevkom zbranih 309.190,70 sit. V mesecu marcu bo izdano delno gradbeno dovoljenje, kar bo omogočilo podpis pogodbe

z izvajalcem. Po preteku pravnomočnosti pogodbe se prične z gradbenimi deli. Predvidevamo, da bo omenjeni znesek zadostoval za ploščo v pritličju in prvem nadstropju ter za obnovitev vseh oken in vrat v objektu.

V naslednji številki bomo poročali, kaj je bilo realizirano.

RADIO K3 - ODPRT RADIO

Predsednik vipavske krajevne skupnosti Ivan Princes je v nedeljo, 21. februarja, zaželel poslušalcem radijske postaje RADIO K3, ki oddaja z ozemlja tega kraja, dober sprejem, sami postaji pa srečno roko pri pripravi programa. Radijska postaja deluje v nekdanjih tankovskih garažah med Vipavo in Podnanosom, njeno oddajanje je zaenkrat še poskusno, tudi frekvenca 90,80MHz je še začasna. Oddajnik je postavljen na Štjaku, od koder je mogoče "pokrivati" lep kos Slovenije in tudi tujino, torej Italijo. Frekvenca, ki jo bo dobil RADIO K3, bo njegova frekvenca. Ker v začetku ne bo mogel pripraviti 24 ur programa, bo v vmesnem času na svoji frekvenci dopuščal prenos programa zamejskega Radia Opčine, tako da valovna dolžina ne bo "gluha".

RADIO K3 bo iz tehničnih in programskih razlogov morda še nekajkrat oddajal program ob nedeljah (od 11. - 12. ure in od 17. - 19. ure). Medtem pa bo med tednom od 17. ure dalje oddajal glasbo in morda še kaj drugega. Torej, RADIO K3 bo kmalu začel z rednim tedenskim programom v popoldanskem času.

RADIO K3 je sicer nastal kot delniška družba domačih vlagateljev. (So)lastništvo je ločeno od programskega in komercialnega vodenja. Programska shema je v grobem sestavljena, seveda je še vrsta podrobnosti, v katerih so še potrebne dopolnitve ali spremembe. Programski okvir je potreben ne glede na to, da bo RADIO K3 poskušal biti čimbolj živ, kontakten in zato neposreden in blizu ljudem. Če povemo, kaj bomo predvsem oddajali, bomo že tudi ugotovili, komu je program namenjen. Večina programskega časa bo, najenostavneje povedano, namenjena uporabnim, vsakodnevnim oddajam. Srečevali se bomo ob denarnih, kuharskih, pravnih in drugih nasvetih, ob obujanju dogajanj in predstavljanju znanih osebnosti iz naših krajev. Ne bomo zanemarili niti sedanjega, živega časa. Posredovali bomo borzo dela, razne oglase, posebej se bodo pripravljale avtorske oddaje, zasledovali bomo življenje ob meji, parlament nam ne bo ušel. Prostor bomo odstopili mladim, ki bodo sami pripravljali oddaje zase in po svojem okusu. Z glasbo bomo lahko zadovoljili vsak okus, ko bomo premagali začetne tehnične in programske težave. Predstavili bomo vrsto zanimivih ljudi, mislimo tudi, da bodo redki, ki se bodo upali odreči naši ponudbi, da nastopijo na RADIO K3. Predaleč ga bo slišati... RADIO K3, ki temelji na domačih sodelavcih in ekipi, zato ni le lokalni radio, čeprav so njegove korenine tu - in ostal jim bo zvest, tudi z novicami.

Ekipa sodelavcev je vsak dan širša: vanjo smo pridobili vrsto že uveljavljenih in poznanih ljudi, poklicnih ali honorarnih novinarjev, mentorjev v srednjih in osnovnih šolah, posameznikov, ki kaj vedo ali znajo... Mladih. Zares, med nami ni starih in okostenelih, smo le mladi, ki hočemo ustvarjati poslušljiv radio za druge ljudi. Seveda vabimo k sodelovanju vse, ki to želite: z zamisljivo, prispevkom, delom, znanjem, življenjsko izkušnjo, lepim in prijetnim glasom, novinarskimi izkušnjami. V tem primeru pišite na naslov: RADIO K3, Goriška cesta 3, 65271 Vipava (v kratkem bomo dobili tudi telefon, številka bo objavljena na naših valovih). Smo radio, ki na polici v trgovini popestri ponudbo, zato se pač ne bo nihče jezil, če bomo skupaj zavezali na njem lepo pentljo, da bomo bolj privlačni.

Glavni in odgovorni urednik: Artur Lipovž

SKUPAJ USTVARJAMO - RADIO K3.

90 - LETNICA PLANINSKEGA DRUŠTVA VIPAVA

Zares težko verjamemo, da je preteklo 90 let od ustanovitve Planinskega društva Vipavain 100 let od ustanovitve Slovenskega planinskega društva.

Planinstvo je zgodovinska, življenjska danost Slovencev. Valvasor je v svoji Slavi vojvodine Kranjske leta 1689 zapisal: "Planine te dežele enim kakor drugim rabile so za visoko prezidje, branik in oklep njihove vernosti." Ko so Angleži leta 1857 ustanovili prvo planinsko organizacijo v Evropi, so jim kmalu sledili tudi drugi evropski alpski narodi, tako Avstrijci, Švicarji in Italijani. Ustanavljanje alpskih združenj je našlo svoj odmev tudi pri nas in tako nam je znano, da je bilo leta 1872 ustanovljeno v Srednji vasi pri Bohinju planinsko društvo "Triglavski prijatelji". Po razpadu tega društva so se še večkrat pojavljale težnje, da bi bila ustanovljena slovenska planinska organizacija, toda zaradi tedanjih razmer, posebno pa zaradi hudega nasprotovanja Nemško-avstrijskega planinskega društva, ki je v naših planinah delovalo z ekspanzionističnimi cilji, do take ustanovitve ni prišlo. Kljub temu pa so Slovenci že tedaj mnogo hodili v gore, bodisi po svojih poslih in potrebah zaradi paše živine ali podobnih zadev.

Nekaj let kasneje se pojavijo tudi že manjše organizirane skupine planincev in sicer znana družba drenovcev in pa društvo piparjev, ki so bili kasneje pobudniki in soustanovitelji SPD. Z vso pravico torej trdimo, da je planinstvo pri Slovencih zakoreninjeno že skoraj dve stoletji in da je datum ustanovitve SPD zgolj zgodovinska letnica. Vsaka planinska organizacija in tako tudi SPD je bila v tedanji dobi ustanovljena predvsem z namenom, da bi omogočila prijateljem planin obiskovanje gorskega sveta in da bi odkrila tedaj še mnoge neznane planinske predele.

Poskus, da bi ustanovili povsem slovensko planinsko društvo v letu 1885, ni uspel, in šele večletni naporji so rodili uspeh, tako so 27.2.1893 ustanovili prvo slovensko planinsko društvo. In tako se je začelo. Mirno lahko trdimo, da je SPD od svojih prvih korakov predstavljalo aktiven faktor v borbi slovenskega naroda za nacionalno osvoboditev in da je razvoj slovenskega planinstva v tej dobi nerazdružno povezan s to borbo. Kmalu nato je imela SPD vrsto podružnic in gradile so se planinske kočice na vsem planinskem ozemlju.

Začetki planinstva v Vipavi segajo v leto 1903, ko je bila ustanovljena Ajdovsko-vipavska podružnica SPD. Šturski župan Avgust Schlegel je bil njen prvi načelnik. V odboru sta bila tudi Jurca in Lokar.

Ajdovsko-vipavska podružnica je delovala 10 let. Zaradi preobširnega delokroga so se na občnem zboru 6. februarja 1913 člani prijateljsko dogovorili, da Vipavci ustanovijo svojo podružnico.

Vipavska podružnica SPD je bila ustanovljena 6. februarja 1913. Njeno geslo je bilo: "SLOVENSKI ORATAR JE SVOJE ZEMLJE GOSPODAR." Uredili so kočico na Nanosu in uredili planinske poti. Takratni načelnik je bil graščak Mayer. Zaradi 1. svetovne vojne je podružnica prenehala delovati in tako je bil njen zadnji občni zbor 24. marca 1914.

Planinsko društvo Vipava je po osvoboditvi zopet polno zaživelo in začelo graditi nove temelje, z novimi korenitimi nalogami in novimi cilji. To je bilo leta 1946.

Razumljivo je, da je tudi vipavsko planinsko društvo ves čas obstoja skrbelo za vključevanje mladine v svoje vrste. Leta 1961 se je v društvo vpisalo 82 pionirjev in pionirk. Večina le teh je bila iz Vipave, ostali pa iz okoliških vasi: Slapa, Lož, Manč, Podrage, Podnanosa, Orehovice in Budanj. Torej je društvo pokrivalo celotno zgornjevipavsko območje. V tem obdobju je uspešno delovala mladinska sekcija PD in OŠ Vipava pod vodstvom Vere Poniž. Pravi razcvet je društvo doživelo v letih 1967 - 1969, ko ga je vodil prof. Otmar Črnilogar. Uredili so FURLANOVO plezalno pot in alpinistični vrtec na Turi. Furlanova plezalna pot je bila odprta 15. junija 1969. Naj omenim, da so bili v tem času najbolj aktivni člani društva: Marjan Rodman, Vinko Ferjančič, Anica Kobal, Ciril Skapin in Nada Kostanjevic. V sedemdesetih in osemdesetih letih se je v društvu dogajalo marsikaj: izpeljane so bile alpinistične šole v Turi, ustanovljen je bil alpinistični odsek, splezana prenekatera stena v Sloveniji in tujini, osvojeni evropski vrhovi, potekalo je izobraževanje članstva, organizirana so bila predavanja, planinski izleti, planinski tabori, urejale so se planinske poti.

Planinsko društvo Vipava je prejelo lepo število priznanj za delovne uspehe na področju organiziranega planinstva. Zaslužena priznanja je prejelo večje število članstva.

Veliko "nevidnega" dela in truda je bilo opravljenega v teh 90 letih, ki ni nikjer zapisano niti primerno ovrednoteno. Opravljeno je bilo, kot se temu reče, za "bohlonaj". Razveseljivo je, da ima danes društvo vedno dovolj takih, ki so po svojih močeh vedno pripravljeni pomagati.

Zahvaljujem se za opravljeno delo vsemu članstvu z željo, da bi tudi v bodoče Planinsko društvo Vipava uspevalo tako, da bo njegovo delovanje koristilo vsem, ki ljubijo našo lepo domovino, predvsem pa naš gorski svet.

Leon Kodre

KLUB ZDRAVLJENIH ALKOHOLIKOV

Dovolite, da začnem predstavitev našega kluba z naslednjo mislijo: Nikoli ne smemo pozabiti, da ni dovolj, če koga opozorimo na slabosti, dati mu moramo, kolikor je mogoče, tudi moči in veselja, da svoje slabosti premaga. Torej moramo dvigniti zaupanje v samega sebe. Alkoholizem je zelo razširjena socialna bolezen, ki tudi nam ni prizanesla. Nasprotno, v naši državi je od 80 do 100 tisoč alkoholikov. Število obolelih nenehno narašča. V teh številkah niso zavzeti svojci, ki živijo z obolelimi. Tudi ti so prizadeti. Torej se število dvigne na 300 tisoč in več. Če povem še drugače, potem ima vsak drugi Slovenec koga, ki prekomerno pije. Torej alkoholizem prizadene osnovno celico naše družbe, to je družino, pa tudi družbo v širšem pomenu.

Nihče ni izračunal, kolikšna materialna škoda nastane zato, ker je vsak dan na delovnem mestu toliko ljudi, ki vedrijo z mislijo, kako do alkohola.

Pri nas se pije vsak dan. Težko je abstimirati v morju vseh, ki prisiljavajo rojstva, smrti, prijetne in neprijetne dogodke. Če izstopaš iz te množice in ne piješ, si drugačen in vsaka drugačnost je v naši družbi izpostavljena posmehu, žalitvam in pomilovanju. Obstaja pa vprašanje, kako abstimirati? Klub zdravljenih alkoholikov, ki je organizacija z zdravstveno

službo, terapevti in ne nazadnje s svojci zdravljenecv, lahko drži človeka proč od vabljevih niti alkohola.

Klub zdravljenih alkoholikov predstavlja temeljno obliko podaljšanega skupinskega zdravljenja alkoholikov, ki so bili predhodno obravnavani v bolnišnicah ali zdravstvenih domovih. Namen kluba pa je vsestranska rehabilitacija zdravljenih alkoholikov.

Na kratko vam bom skušal prikazati delo kluba od ustanovitve pa do danes.

Klub zdravljenih alkoholikov Ajdovščina je bil ustanovljen oktobra leta 1972. Ob ustanovitvi je klub štel 8 članov. Po evidenčni knjigi, ki jo vodimo od leta 1973, je klub obiskovalo 328 zdravljenecv, od tega 15 žensk. Po nepopolnih podatkih abstiniira 124 zdravljenecv, v recidivi jih je 106, za 48 pa nimamo podatkov. Poudariti moram, da je v 20 letih umrlo 51 članov in da jih je od teh 8 napravilo samomor.

Sedaj šteje klub 51 članov in če k temu prištejemo še svoje, je to kar lepa organizacija.

Razdeljeni smo v tri skupine. Skupine vodi terapevtski team. Redne sestanke imamo vsak ponedeljek. Poleg sestankov je klub organiziral vrsto predavanj, izletov; novoletna srečanja pa so postala že tradicionalna. Vse to pa je pripomoglo k zblizovanju članstva.

In zdaj potegnimo črto pod naše delo. Navada je, da se celotno delo in življenje določene sredine prikazuje v številkah. Res številke veliko povedo, vendar ne vsega. Naši rezultati niso številke, so ljudje.

Vsak zdravljenec, ki abstiniira, ki se je dvignil od zdravstvenega in družbenega invalida, vleče ob sebi tudi številke: osebni dohodek, bolniško, dopust, delovne storitve in še in še. Tudi to se lahko izmeri. Težje pa se izmeri kvaliteta človekovega življenja, ki nam je pomembnejša od številke.

Ludvik Curk - Viko

RADIJSKI KVIZ "QUO VADIS"

Če bi prof. Otmarju Črnilogarju, podraškemu župniku, marčevskega večera prejšnjega leta odgovoril: "Ne!", bi mi bilo zagotovo žal. Tako lahko ocenim iz "varne časovne razdalje" in glede na razplet dogodkov. Na vsak način zadeva zasluži, da je priobčena tudi v "vipavski kroniki".

Prof. Črnilogarju, ki me je obiskal na domu tistega marčevskega večera, sem skorajda moral reči: "Da!", pa čeprav si niti približni nisem predstavljal, kaj ima za bregom. Začutil sem namreč, da bi ga spravil z zadrego, ker je šlo za vprašanje nagle odločitve. Obhajala me je misel: karkoli že pripravlja prof. Črnilogar, ne bo slabo biti zraven! V takem razmišljanju je bila moja odločitev že na dlani in jo je prof. Otmar samo še potrdil z njemu značilnim močnim stiskom rok in "udarcem" po rami za korajžo. Ta z radovednostjo in negotovostjo izrečena privolitev me je skupaj z bližnjima sosedoma Magdo Rodman, pravo Vipavko in Podražanko Nadjo Bratina popeljala v sodelovanje pri novi oddaji Radia Slovenija - kviz tekmovanju, ki so mu dali pomenljiv naslov Quo vadis?. Na poskusnem snemanju je bila z nami še Vipavka Elka Ščekova, zadnjo aprilsko nedeljo lanskega leta, ko je šla oddaja prvič v živo, pa je prej omenjena trojica kot "vipavska ekipa" že preizkusila znanje. Začetnih "porodnih krčev", ko se je oddaja rojevala in začela dobivati svojo podobo, smo bili deležni vsak po svoje - radijska ekipa z uredniki in napovedovalci, sestavljalci vprašanj in tekmovalci. Hitro pa se nas je dotaknilo prijetno vznemirjenje, v zavesti, da pomagamo ustvarjati za slovensko radijsko občestvo nekaj povsem novega in kar je mnogo

važnejše - nekaj zelo zelo potrebnega. To se je posebej izkazalo, ko smo začeli "treti orehe" preizkušeni znanja s področja krščanske vere (v manjši meri tudi drugih religij) in njene upodobitve v književnosti, likovni umetnosti in glasbi.

Iz širokih obnebij religioznega duha in umetniških stvaritev različnih slogov in obdobj so zajemali sestavljalci vprašanj in postavljali vprašanja za preizkus splošne izobrazbe, ta so bila včasih zahtevna tudi za boljše pozbavalce strok. Podoba je bila, da so teme, ki jih radijskemu poslušalstvu razgrinjajo kviz oddaje, marsikomu obujanje in prebujanje lastnih predolgo v podzavest potisnjenih duhovnih obzorij. Pomemben delež temu so prispevala mnogokrat prav duhovito sestavljena vprašanja prof. Črnilogarja, ki je bil, poleg tega, da je bil vodja naše ekipe, med najbolj zaposlenimi pri oddaji - kot sestavljalac vprašanj in izpostavljen član žirije (sestavljali vprašanj so bili še dr. Marjaž Kmecl, dr. Nace Šumi in Tomaž Rauch).

Naša ekipa je dovolj dobro odgovarjala, da je med osmimi sodelujočimi ekipami prišla v finale (pa brez pomoči prof. Otmarja, to pri moji duši lahko zatrdim!). Gladko smo v gosteh izločili ekipo Grosupelj in Beltinec, v finalu pa naleteli na boljšo ekipo Novega mesta, ki je postala zmagovalca kviza. Zaključna oddaja je bila na dvorcu Zemono.

Z veseljem se bomo spominjali lepih doživetih z radijsko ekipo, našimi tekmeci, gostitelji in pokrovitelji. Tudi nagradni izkupički niso bili zanemarljivi. Najbrž pa lahko v imenu vseh nastopajočih "Vipavcev" zapišem, da je bila največja nagrada ta, da smo orali ledino oddaji, ki je postala zelo poslušana in je mnogim še veliko več kot le razvedrilna ali izobraževalna. Predvsem je komu lahko v pomoč pri odgovoru na vprašanje, ki je vsebovano v naslovu oddaje: Quo vadis? - Kam greš? V današnjem času iskanja in ponovnega odkrivanja duhovnih vrednot še prav posebej.

Jurij Rosa, Šembid

Marija Hladnik:

BURJA

*Kdor burje vipavske še ne pozna,
naj pride pogledat, na pot se poda.
Ko prišel bo v Šturje ali v Šentvid,
bo burje vipavske do grla že sit.*

*S seboj naj vzame celinder in frak,
ker burja je takšna kot en spak.
Gospodičnam mladim to ni nič prav,
ker postale so takšne kot bau, bau.
Kaj, če jo sreča njen kavalir,
zapustil jo bode za zmer.*

*Še Fabjan pometač se kisko drži,
ker burja pomela mu vse je smeti.
Malo zakolne, pljune na tla,
s koreto jo svojo naprej odčota.*

*Okoli novega leta smo doživeli hudo burjo, ki nas ne
obišče prav vsako leto. Da je burja doma na
Vipavskem, nam je zapisala že več kot pred pet-
desetimi leti Micka Hladnik ali Kobuolova po domače.
Njeno pesem o burji nam je povedala Marjanca
Poniževa, por. Blažič ob zadnjem obisku pri domačih.
Živi na Švedskem. Micka je bila preprosta ženica brez
šol. Njena zapuščina ni znana, vendar nekateri znajo
še vedno njene pesmi na pamet, zato prosimo za
njihovo sodelovanje.*

Magda Rodman

LJUDSKI HUMOR V VIPAVI

Smo v pustnem času, ko se ljudje radi ponorčujejo, se našemijo in se drugače vedejo. Prav v Vipavi pa je še vedno živo pripovedovanje o ljudski hudomušnosti, ki so jo nabriti Vipavci gojili ne glede na letni čas. Šale so se reširale seveda na skrivaj po skupinah. In ko so bile srečno izpeljane, se je smejala vsa Vipava. O njih se je govorilo na ulicah, v trgovinah in gostilnah, ki jih je bilo v Vipavi med obema vojnama kar štirinajst. Že večkrat sem slišala, kako so jo zagodli mojstru Jerneju Česnu. Po pripovedovanju starejših občanov je bilo takole:

Mojster Česen je dobil pismo s prošnjo, naj se čimprej zglesi v župnišču v Podkraju, kjer ga nujno rabijo, da bi izdelal novo obleko župniku za birmovanje. Mojster je to vzel zelo resno in strogo. Takoj se je naslednji dan zjutraj peš odpravil po uradni poti v Podkraj. Pot ga je vodila mimo Cuntovih, kjer je bila gostilna. Za okni gostilne pa so ga že čakali in ošpegovali vipavski hudomušneži. Brž, ko so ga zagledali, je eden stopil na cesto in majstra Jerneja lepo vprašal: "Kam pa kam, mojster tako zgodaj?" Jernej pa je kratko in odločno odgovoril: "Po kšeftu!" in resno odkorakal dalje proti Podkraju. Seveda so se nabriti Vipavci smejali, ker je prijel na njihovo vabo. Takoj se je po Vipavi razvedelo, kam in po kaj je šel krojač Jernej. Mojster Iгла, kakor so mu rekli, je srečno prišel v Podkraj. Toda župnik ga je samo debelo gledal, saj suknje ni rabil, pa tudi birme ni bilo tisto leto v Podkraju. Krojač Jernej je takoj pogruntal, da je šlo za šalo. Vendar je po dolgi peš poti iz Podkraja svojo jezo že malo pohladi. Vsa zadeva se je poravnala v gostilni, zato mojster Iгла ni dolgo držal jeze.

In še anekdota o našem pesniku Janezu Krhnetu:

Na Vincenca dan leta 1941 se je v Krhnetovi gostilni zbralo kar nekaj vipavskih Jožefov. Jožice so seveda ostale pri štedilnikih. Evropo je že tresla vojna vihra in je zato hrana postajala vedno bolj strateško pomembna. Tega se je zavedal tudi domači pesnik. Ker pa je bil ravno čas setve jarih žit, je zbrane takole nagovoril: "Jože, pojdi tja na njivo, zemljo dobro si oglej in požanji tam koprivo ter pšenico si zasej. Je pšenica zlata ruda, ki zahteva mnogo truda." Sledil je smeh in povabilo pesniku, naj sede. Jožeti so poklicali na mizo "doppio" vina in s pesnikom kramljali naprej.

V Vipavskem glasu želimo nekaj prostora nameniti tudi staremu in novejšemu humorju, zato je vsak prispevek dobrodošel.

Magda Rodman

Drobtine in pleve, ki jih burja ne odnese

Srečno smo prestali tudi burjo, ki je na naše največje veselje odkrila "plavin angelom" njihova nebesa in jim polomila "peruti" - avtomobile... Odfrčali sta tudi dve konzolni svetilki in nam s tem hoteli dokazati, da morajo biti trške svetilke nekoliko trdneje privite. Vsaka šola nekaj stane...

Dobili smo tudi lep, pisan in pregleden vozni red, čeprav je med avtobusi še nekaj "ilegalcev", in je "lumpar" spet na začetku!

Banka je na naše največje navdušenje odprta sedaj zopet vse dan - da bi še denarcev bilo zadosti, pa bi bilo vse v redu!

Petarde tudi niso kdovekako pokale ob novem letu, ali pa smo stare sitne tetke postale tako gluhe, da jih nismo slišale, morda pa le na našem koncu niso pokale. Vsa čast: okrog cerkve ni bilo slišati nobene.

Trgovina Cajna je odprta skorajda non-stop - tudi ob nedeljah za tri ure. Tako imamo ob nedeljah tudi svež kruh, pa če si kaj pozabil kupiti ali če pridejo nepredvideni gostje, si lahko pomagaš, ne da bi moral trkati na sosedova vrata.

V januarju smo že do sedaj pokopali tri naše krajanke. Dve med njimi sta bili upokojeni čistilki.

Zala Vitezova - Rozalija Kete je bila čistilka v nekdanjem Kombinat. Firma je zamenjala več imen po njeni upokojitvi, a vendar svoje bivše delavke niso pozabili. Prinesli so ji venec in jo spremili na zadnji poti.

Ali se spominjate Marije s šule - nekdanje šolske čistilke? Staro šolo je ribala, čistila in drgnila. A vendar ji šola ni podarila niti ene cvetlice, pogreba se je udeležila le ena upokojena prosvetna delavka. Smrt je del našega življenja in bi za eno lekcijo spoznavanja družbe lahko nagnali kako delegacijo šolarjev in učiteljev na pogreb.

Toliko povem, da je Marija rada čitala, bila reden član knjižnice, imela je rada živali. Dokler je mogla je redila kužke in muce. Ptičkom je na okno nastavljala po cel paket margarine, tako da so okrog njenega okna bili vrabci debeli kot kosi. Včasih je kak njen psiček prišel za njo v cerkev, a se ji je splazil pod noge, da ni nihče videl.

Toliko za danes, pa drugič še, če bomo živi.

Nada Kostanjevic

Še pomnite Vipavci in posebej Vipavke...

Kako smo hodili, oziroma hodile prat (izplakovat) perilo Pod Farovž, na Slezenc, v Belo, napajat živino pa h koritu, ki je bilo pri Pavzinu, ali pa tudi Pod Farovž?

Pod Farovžem, v današnji Fabjanovi hiši, je šivela ženica z Uštij z možem. Na severni strani Podfarovža smo napajali živino, na južni, na oni stopnički, pa smo prale perilo. Pri ženici smo lahko pustile majhne otroke, da ne bi štrbunknili v vodo. Ženica pa je skrbno pobirala živinske iztrebke in jih nosila na gnojišče ter pokrivala in kasneje ta gnoj prodajala. Ivana Spodfarovža pa ni imela vode v hiši, temveč je hodila po vodo k izvirku, saj daleč ni imela.

Ko pa je priteknel Slezenc, je nastalo v "gasi" in na hribu vrvenje. Ženske smo pobrale vse štrace, kar jih je bilo umazanih, jih hitro oprale in potem nesle k Slezencu. Pranje je bilo družaben dogodek. Čeprav smo tolkle po plohih huje kot sedaj pokajo petarde, smo se pomenile o vseh važnejših dohodkih, si zamenjale recepte in opravljale ono od žensk, ki je slučajno ni bilo zraven, ker ni utegnila še vsega oprati.

Napajanje živine pri koritu ali Pod Farovžem je bil bolj družabni dogodek za živino. Zjutraj in popoldne smo odvezovali živino in jo spustili h koritu. Kakšna krava s "srčno bolečino" jo je kar sama ucvrla na veterinarsko postajo na "ohcet". Bilo je treba paziti na živino in za pomenke ni bilo časa. Slepá mati Erzilcova, čeprav že leta in leta ni več redila živine, je težko čakala, kdaj bo slišala topot živine, in je vsa vesela poslušala. Upokojeni

postojnski dekan Krhne in stric Kobolov sta skrbno čistila okolico korita in odnašala iztrebke na vrt v svoje veselje.

Vendar nekaterim preveč čistim krajanom to ni bilo všeč. Intervenirali so tu in tam, pošiljali fotografije umazane okolice korita. 25. marca 1961. leta je bil v današnji Krajevni skupnosti sklican sestanek prizadetih. Koritovci so sedeli na eni klopi, protikoritovci na drugi, neodločeni na tretji klopi. Sestanek je vodil pokojni Mirko z Vile. Temeljito smo se sprli med seboj, zmerjali in kregali, nastradalo pa je korito, ki so ga podrli. Odslej smo morali pač nositi vodo živini. Če nisi imel vode v hlevu, si jo pač nosil od sosedu, saj števec takrat ni bilo, vodovodna je popisala ob novem letu ljudi in živino, in je bilo povsem vseeno, kje si vodo natočil. Potem so prišli v modo napajalniki, zamere in strasti so se polegale. Marsikak šaljivec je zapisal domačim: "Nafutral sem živino, napoji jo ti!" ko pa je živina sama pila.

Tudi krave so dobile telefon in namesto da bi hodile v veterinarsko, ki to ni več, so nekaj časa pošiljale pisemca v nabiralnik, sedaj pa ženinu morajo telefonirati.

V hiše so prišli števci za vodo.

V Vipavi je bilo več javnih pip. Ena je bila pri Cudermanovih, v nekdanji mitnici pri Felcovem mostu. Ukinili so jo, ker so jo otroci kar naprej brez potrebe odpirali in poraba vode je bila velika.

Druga javna pipa je bila pri Vitezovih. Pri njej se je tudi sred zime umival pokojni Pepe Spodmurve. Pri tem je vneto telovadil, in tisti njegov "show" smo z zanimanjem hodili gledat.

Posebnež Himler se je pač bolj malo umival, domoval je na Cuntovi štali. Za njim so otroci pepevali:

Himler stopi v avion, da se pelje v London.

V Londonu si kupi kis in se pelje v Paris.

Tam si kupi papriko in se pelje v Afriko.

V Afriki pada dež, Himler moker kakor meš.

Umrla sta oba v domu v Idriji in sta menda v Idriji tudi pokopana.

Pri Erzlicovih je bila pipa pred hišo in ker tudi noben otrok ni mogel mimo, da se ne bi te vode napil. so pred nekaj leti vodo napeljali v hišo.

Odstranitvi pip so nasprotovali največ gasilci. Sedaj jih najbrž ne potrebujejo več.

Vse se spreminja, a vendar to se ni spremenilo. Vsak otrok iz "gase" (ulice Milana Bajca) in s Hriba mora vsaj enkrat pozimi oblečen štrbunkniti v Slezenc.

Že zaradi tradicije!

Imamo pa sedaj javno pipo na pokopališču. Ljudje, nikar je ne puščajte odprte po uporabi...

Ta "javni skupni vrt, ki dan in noč stoji odprt, vrtnarka pa je bela smrt..." ima tudi edino javno stranišče v Vipavi. Javno je že, a največkrat zaprto, saj ga pokojniki ne potrebujejo. Na stadionu telovadijo otroci in vojaki in žejni kot so, hodijo pit vodo na "žegen", pa tudi na stranišče hodijo tja, če je odprto. Dragi naš Janša, če si nam že poštimal kasarno in poslal soldate, naredi nam pri stadionu še eno javno pipo, ki ne bo tekla pod grobovi, in naredi nam še en pošten sekret, pa te bomo imeli radi!

Nada Kostanjevic

Kdor se ustavi, propade

K članku Justina Andlovica Če želite, vam povem (Vipavski glas št. 22/dec.1992) bi rad dodal nekatera dejstva. Z vsebino članka se strinjam. Navedena so resnična dejstva.

Pisca želim dopolniti z nekaterimi podatki v zvezi z izgradnjo železniške proge. Nasprotniki izgradnje so se izgovarjali, da hočejo železniško progo s Kranjske in ne Primorske strani, ker smo Kranjci in se moramo gospodarsko in kulturno povezovati s Kranjsko. Proga naj bi šla od Prestranka, preko Razdrtega skozi Vipavo do Ajdovščine. Ta proga je ostala samo obljuba ali izgovor, da so lahko dosegli svoj cilj. Preprečili so izgradnjo proge od Ajdovščine do Podnanosa. Več let kasneje so začeli graditi progo, ki naj bi od Logatca skozi Godovič pripeljala ob Črnem Vrhu in Colu v Ajdovščino. Ta proga bi obšla Vipavo, zato na razvoj Vipave ne bi vplivala.

V zvezi z ukinitvijo občine v Vipavi navajam razlog, da je takratna politična oblast v Jugoslaviji hotela poglobiti samoupravljanje. Zato je bil sklep, da se več pristojnosti prenese z republiške na občinske uprave. Tako bi se odločanje približalo občanom. Povečana občinska uprava rabi več sredstev za delovanje. Zato so morale biti občine ekonomsko močnejše. Pri tem si Vipavci niso mogli pomagati. Vipava je bila gospodarsko prešibka, da bi lahko vzdržala nov sistem občinske uprave.

Istočasno z ukinjanjem občine so tekle priprave za rekonstrukcijo, povečavo ali gradnjo nove vinske kleti. V začetku teh priprav je prevladovala težnja skupine, katere jedro so bili Vipavci, da bo obnovili staro vinsko klet in dogradili novo predelavo. Klet bi ostala na stari lokaciji in bi se nekoliko povečala. Kasnejši dogodki so pokazali, da bi bila klet v Vipavi ukinjena, če bi se to zgodilo. Vinske klet bi se zgradila v Volčji Dragi. Proti volji večine vplivnih Vipavcev je bila zgrajena nova vinska klet na novi lokaciji. Tudi ta lokacija je kompromis. Z izgradnjo prve faze vinske kleti je bilo doseženo, da je vinska klet ostala v Vipavi in že vrsto let predstavlja enega glavnih stebrov vipavskega gospodarstva.

Pri gradnji osnovne šole se je zatikalo pri lokaciji. Od Vipavcev zaželena lokacija na Hribovem dvorišču ni nudila dovolj prostora, posebno če upoštevamo zaprto telovadnico, zunanja igrišča in kabinete (za pouk določenih predmetov). Lokacija šole v Stari gori na Furlanovem zamljišču je kompromis med Vipavci in radikalnejšim predlogom, ki je zagovarjal lokacijo ob nogometnem igrišču na Policah. Tako so Vipavci predstavljali cokol pri razvoju kleti in šole.

K omenjenemu članku Justina Andlovica naj dodam še opis nekaterih dogajanj, ki so odločujoče vplivala na razvoj Vipave.

1. Kmalu po vojni se je v Vipavi ustanovilo podjetje SGP "Primorje". To podjetje je zaprosilo občino Vipavo za dodelitev lokacije za izgradnjo objektov. Občina lokacije ni odobrila, zato so se preselili v Ajdovščino. V zvezi s tem naj navedem izjavo člana občinskega odbora: "Prav, da so odšli iz Vipave, saj bi nam drugače odvzeli precej njiv. Na sestankih so hoteli govoriti samo o politiki, ki smo se mi hoteli pogovarjati o popravilu poti."

2. Klavnica bi ostala v Vipavi, če bi pravočasno zgradili novo, večjo na odprti lokaciji. Takratni direktor je izjavil, da jim ta klavnica povsem odgovarja in ni hotel slišati o gradnji nove. Tako je bila klavnica zgrajena v Kromberku.

3. Trgovsko podjetje Vipava bi se lahko razširilo in moderniziralo, saj jim je banka ponujala kredit. Vodstvo trговskega podjetja kredita ni hotelo. Potrebna je bila priključitev k "Hublju", da so zgradili Market.

4. V času izgradnje nove vinske kleti se je ponujala možnost, da "Sava" Kranj uredi v prostorih stare kleti obrat za proizvodnjo gumijastih izdelkov manjših dimenzij. Pogoji je bil le, da se vsi objekti stare kleti dodelijo "Savi" brezplačno. Zamisel ni bila podprta, zato je vse skupaj propadlo.

5. Banka je odobrila kredit za izgradnjo dveh objektov v približni velikosti dveh hlevov, kakršni so v živinorejski farmi. Objekta bi se lahko uporabilo za razne obrtne, servisne dejavnosti, za trgovino, za skladišča, za garaže ali drugo proizvodno dejavnost. Kredit ni bil izkoriščen, zato je propadel.

6. Od strani Turistične zveze Slovenije je bil dan načelni pristanek in obljubljena vsa pomoč, da se na področju turističnih objektov v Vipavi nekaj postori. Lahko bi uredili dvorec Zemono, zgradili hotel, uredili izvire Vipave, predvsem Podskalco, uredili trim stezo na Nanos in še kaj. Tudi to ni bilo izkoriščeno.

7. Naj omenim še stanovanja. Ves čas po vojni je zelo primanjkovalo stanovanj. To se je občutno poznalo pri učiteljih. Kljub temu, da je občina Vipava imela nekaj sredstev stanovanjskega sklada, morda celo za stanovanjsko blok, do gradnje ni prišlo. Razlogov za to je verjetno več in jih ne bi navajal. Končni rezultat je bil, da se Vipava tudi na stanovanjskem področju ni razvijala. Gradila so se le stanovanja za oficirje. Šele v zadnjem petnajstletju se je zgradilo nekaj stanovanj za ostale občane.

8. Verjetno bi bilo mogoče še kaj naštetih. Omenim pa naj samo še žago v Vipavi. Iz ajdovske Rizzatove žage se je razvila "Lipa", vipavska je propadla.

Za vse te navedbe velja: "Kdor se ustavi, ta propade." Razvoj gre neustavljivo naprej. Vse, kar se s časom ne razvija, zaostaja in končno propade. Zato je potreben razvoj, ne pa ohranjanje obstoječega, za kar smo se zavzemali Vipavci. Boj za ohranitev tega, kar je bilo, je bil obsojen na neuspeh. Vipavci bi se morali boriti za večanje, širitev, za modernizacijo, vedno za nekaj novega. Uspeh pri tem bi ohranil občino. Šola bi bila lažje in hitreje zgrajena. Komunalna ureditev kraja bi se lažje izvajala. Delo in zaslužek bi imeli Vipavci v domačem kraju. Vipavci bi se morali zavzemati za posamezne možnosti, ureditve kakršnekoli proizvodnje. Podpreti bi morali posameznike, ki so bili pripravljeni zastaviti vse svoje sposobnosti za razvoj. Podpreti bi jih morali moralno in materialno.

Danes nima pomena kriviti nikogar za take ali drugačne odločitve. To, kar se je zgodilo, je že preteklost, ki nam lahko služi le za poduk. Na preteklosti moramo ugotoviti, kaj moramo in česa ne smemo delati. Predvsem se ne smemo vedno postavljati v opozicijo. Ne smemo v predlogih iskati le tega, kar nam ne ugaja. V vsaki ideji iščimo to, kar nam ugaja ali kar nam ideja v končnem cilju prinaša. Lačnemu tudi drobtinica prav pride. Na svetu ni idealnih rešitev. Vsaka rešitev ima svojo svetlo in temno stran. Zato tehtajmo svoje zahteve in razmislimo, ali je v možnostih, ki se nam ponujajo, tudi kaj dobrega. Podprimo vsako idejo, ki prinaša vsaj drobtinico dobrega.

Dušan Lavrenčič

Govorice in resnice o razvoju Vipave

V 22. številki našega glasila je izšel članek z naslovom Če želite, vam povem. V članku pisec odgovarja na govorce, ki baje krožijo po Vipavi. Številni krajani Vipave, s katerimi sem govoril, so bili presenečeni, ker smo za te govorce izvedeli šele iz članka. Začudile so me tudi nekatere trditve oz. mnenja. Ker se zanimam za preteklost Gornje Vipavske in semprebral nekaj tozadevnih zgodovinskih del, bil sem pa tudi priča nekaterim dogodkom iz polpretekle dobe, si dovoljujem podati naslednje pripombe.

Vipava ni začela razvojno zaostajati za Ajdovščino šele leta 1902, ko je le-ta dobila železniško progo, ampak že prej. Ajdovščina je že v prejšnjem stoletju premogla več industrijskih obratov. Tako so fužine delovale v presledkih že od 16. stoletja dalje, predilnica od leta 1835, veliki mlini od 1872, mlin za čreslo in barve od leta 1837, papirnica in pivovarna sta sicer propadli, vendar so objekti ostali. Na prelomu stoletja je Vipava premogla le Vinarsko zadrugo in nekaj mlinov, žag in strojarn, ki pa so bile le obrtniškega značaja. Šola, pošta, občina in okrajno sodišče so bili v obeh krajih na približno isti ravni.

Glavni krivec, da železniška proga ni bila zgrajena od Ajdovščine do Postojne, je bila delniška družba Južna železnica, lastnica proge Dunaj - Trst, ki ni dopustila, da bi z njene proge odtekal promet proti Gorici. Takrat so namreč že pričeli s trasiranjem proge Trst - Štanjel - Gorica - Jesenice. Poslanec Božič, ki je verjetno zastopal Gornjo Vipavo, je leta 1899 zbral 33 podpisov poslancev in deželnemu zboru Kranjske predložil prošnjo za podaljšanje proge vsaj do Vipave. Deželni zbor je najprej prošnji ugodil, pozneje pa svoj sklep preklical. Po nekaterih virih bi naj bil vzrok v bojazni kranjskih oblastnikov, da bi potem, ko bi Vipava dobila železnico, Gornja Vipava gravitirala na Goriško, namesto na Kranjsko, kamor je takrat spadala. Trditev, da bi lastniki poštnih kočij preprečili gradnjo navedene proge, ni verjetna, ker bi v tem primeru ne bila zgrajena nobena proga. Brez dvoma pa je res, kot trdi pisec, da je bil s tem preprečen hitrejši in večji razvoj Vipave.

V zvezi s spojitvijo vipavske občine z ajdovsko pa naj povem, da smo bili nekateri za združitev iz naslednjih razlogov. Takratna oblast je namreč leta 1958 pričela z ukinjanjem okrajev in formiranjem novih, večjih občin. Novo nastale občine so imele skoraj ista pooblastila kot bivši okraji. Tako velika pooblastila so zahtevala velik in primerno usposobljen občinski aparat, ki je bil drag in bi bil primerno izkoriščen le v večjih občinah. Tako so takrat v Sloveniji nastajale občine s povprečnim številom okrog 27.000 prebivalcev. Če se ozremo samo po severni Primorski, lahko ugotovimo, da je po spojitvah imela idrijska občina kot najmanjša 17.000 prebivalcev, novogoriška kot največja pa celo 48.000. Ajdovska občina je po spojitvi štela 21.000 prebivalcev, njen občinski aparat pa je kmalu narasel na 100 uslužbencev. Vipavska občina je takrat štela okrog 6.400 prebivalcev in bi bila, v kolikor bi ostala, najmanjša v Sloveniji. Z ozirom na število prebivalcev in z ozirom na takratno razvitost seveda ni izpolnjevala osnovnih kriterijev za svoj nadaljnji obstoj. Poleg navedene sporne racionalnosti take občine me je prepričal tudi obisk dr. Vilfana, ki je na sestanku, omenjenem v članku J. Andlovica, dal zagotovilo, da Gornja Vipava zaradi spojitve občin v svojem ekonomskem razvoju na bo prik-

rajšana. Verjel sem mu, ker je užival velik ugled kot zaslužen pobornik za razvoj poveljne Primorske.

V nadaljevanju članka piše avtor, da so se tisti, ki so glasovali za spojitve občin, bali za svoja delovna mesta. Ta trditev je smešna, da ne rečem žaljiva. Če bi ta trditev imela kakšno osnovo, bi morali vsi tisti, ki so glasovali proti, izgubiti svoja delovna mesta, kar pa se ni zgodilo.

Na koncu članka avtor sam priznava, da je Vipava v primerjavi z Ajdovščina dosegla skoraj enak razvoj, seveda sorazmeren. Da je razvoj nekega kraja odvisen od mnogih drugih dejavnikov, se vidi tudi na primerih Šempetra, Cerknega in Kobarida, ki so se vsi razvili v močne centre, čeprav so izgubili sedeže občin.

Kljub vsemu navedenemu pa se stranjam s piscem, da tudi sedež občine vpliva na hitrejši razvoj nekega kraja. Vendar Vipava v takem upravno političnem sistemu, kot smo ga imeli takrat, ni imela dovolj pogojev za lastno občino.

Govorica, da bi bil pokojni Mirko Princes kriv za ukinitve občin, je za večino Vipavcev nova in dvomim, da je omembe vredna.

Tudi trditev, da so bili nekateri Vipavci proti gradnji kleti, je skoraj neverjetna in sem zanj izvedel šele iz članka. To je lahko izjavil kakšen nazadnjaški tip in nikakor ne zasluži, da dobi prostor v tem glasilu. V zvezi z določanjem lokacije za novo osnovno šolo, pisec močno pretirava tako o času trajanja kot o številu šol, ki bi jih naj zgradili v tem času v Ajdovščini. To trditev pisec že več let vztrajno ponavlja na raznih sestankih, s to razliko, da je prej navajal tri šole, sedaj pa govori že o petih. Če je hotel s tem osmešiti Vipavce in jih prikazati kot butalce, mu je to v nekaterih okoljih tudi uspelo.

Po njegovem bi morala biti šola zgrajena na Policah ali na Fernaži. Človek se kar zgrozi, ko pomisli, da bi bila šola z 800 otroki na nasprotni strani magistralne ceste. Navedeni lokaciji: Police in Fernaža sta odpadli zaradi dražje gradnje (nasipavanje in piloti), zaradi hrupa, ki ga povzroča promet, predvsem pa zaradi varnosti otrok.

V nadaljevanju pisec takorekoč obdolži Vipavce, ki so izrazili pomisleke z zvezi z gradnjo avtoceste po Vipavski dolini, češ, da so krivi, da se cesta ne gradi oz. da se ceste gradijo drugje. Problematika gradnje avtoceste po naši dolini je tako široka tema, da bi potrebovala poseben članek, zato se v to ne bom spuščal. Vsi pa dobro vemo, da bi se avtocesta že zdavnaj gradila, če bi naša ljuba domovina imela dovolj denarja za ta namen. Mislim, da ni prav, če danes, ko toliko govorimo o demokraciji in svobodi govora, imenujemo neko javno razpravo, kjer pridejo do izraza različna mnenja, za prepir, kot to imenuje pisec. Prav je, da se slišita obe plati medalje, na koncu pa naj odloči večina.

Vsa čast avtorju za njegova prizadevanja in trud, ki ga je vložil v svoje delo kot župan bivše vipavske občine, kakor tudi za poznejše vsestransko delo na našem področju. Tudi z njegovo ugotovitvijo, da je Vipava v preteklem obdobju razvojno uspešno napredovala, kar je podprl celo s statističnimi podatki, se strinjamo in smo mu za to tudi hvaležni. Prav zato se toliko bolj čudimo, da med krajanji samimi vidi toliko negativnih tokov, posameznikov in prepirljivcev ter sliši le zlobne govorice. Na koncu koncev imajo glavno zaslugo za razvoj nekega kraja le njegovi prebivalci.

Janko Vehovar

V Vipavskem glasu števil. 22 sem prebral članek Justina Andlovica "Če želite, vam povem".

V četrtem odstavku druge točke Andlovic piše, da so mene zaprli zaradi očitkov, ker Remont ni vedno dostavljal faktur za opravljena dela. Glede na to, da ta informacija ni zaključena in bi jo nepoučeni tudi drugače razumel, jo dopolnujem:

Mene niso zaprli zaradi nedostavljenih faktur Remonta, ampak zato, ker sem se odločno uprl postopkom, ki so se jih posluževali okrajni politiki. Govorili so, da občina ne more obstajati tudi zaradi nesposobnosti kadra in virov dohodka, kar je bila očitna laž. Pri tem so se posluževali vseh mogočih izmišljotin, samo zaradi tega, da bi lahko občino ukinili, mene pa diskreditirali, da ne bi bil več tajnik.

V insceniranem sodnem procesu je bilo ugotovljeno, da so bili vsi očitki in sumničjenja na moj račun le politična farsa za doseg cilja (ukinitev občine). Javni tožilec je umaknil obtožnico zoper mene, kar lahko dokažem z izvirnim sodnim spisom Okrožnega sodišča Gorica.

Od vseh nasprotnikov ukinitve občine, so le zame sprožili kazenski postopek očitno zato, da bi lažje izpeljali svoje cilje in morda tudi v opozorilo drugim. V preizkovalnem zaporu sem bil 27 dni brez vsakega zaslišanja, kar je bilo nezakonito. Kako hudo je bilo ob vseh teh psihičnih in političnih pritiskih ter spletkah, katerim so botrovali politiki in policija, zaenkrat raje ne bi omenjal.

Martin Jelačin

OBVESTILO

LASTNIKOM PSOV

V zadnjem času smo na KS Vipava prejeli precej pritožb glede motenja javnega reda in miru v kraju.

Pritožbe se nanašajo v večji meri na lajanje psov v nočnih urah ter njihovo prosto gibanje, kar je vsekakor v nasprotju s predpisom v Uradnem glasilu občin Ajdovščina, Nova Gorica in Tolmin, št. 1/89, 8. alineje 4. člena, ki pravi:

"Prepovedano je dopuščanje, da psi v strnjених naseljih daljši čas lajajo in se potepajo brez nadzorstva."

Lastnike prosimo, da se predpisa držijo in ne motijo sosedov.

SVET KS

N A S V E T I

Nizek krvni pritisk

Po jutranji masaži celotnega telesa dokler le-to ni dobro prekravljeno, si privoščimo tuširanje z mrzlo vodo. Svetujemo še nekaj minut telovadbe pri odprtem oknu.

Tu in tam si pomagamo s skodelico prave kave ali pravega čaja ali spijemo kozarec vina.

Gastritis

Dokler najhujše bolečine ne popustijo, pijemo samo kamilični čaj. Potem počasi preidemo na dieto z lahkimi juhami, nari-banimi jabolki ali zmečkanimi bananami. Šele nato preidemo na navadno prehrano.

Vročina

Je obrambna reakcija telesa proti povzročiteljem bolezni in obremenjuje telo, zato jo moramo zbijati. Ustrezna domača zdravila so obkladki, ki jih polagamo na prsi ali meča. Pomagajo tudi obkladki s kisom.

Redkve

Sok črne redkve pospešuje nastajanje žolča in krčenje žolčnika ter s tem uravnava prebavo.

SALON POHIŠTVA NOVA OPREMA

Bevkova 12, VIPAVA

tel.: 065/65187

VAM PONUJA VSE ZA VAŠ DOM
"AKCIJSKA PRODAJA V MESECU MARCU"

PREDSOBE
DNEVNE SOBE
SPALNICE
KUHINJE
SEDEŽNE GARNITURE

*Obiščite nas in se prepričajte vsak dan razen nedelje
od 10. do 19. ure*

PRISPEVKI ZA VIPAVSKI GLAS OD 10.12.1992 DO 28.2.1993:

• Dora Bratuš	Vojkova 34	500 sit
• Slavka Premrl	Milana Bajca 3	3.000 sit
• Nada in Mija Kostanjevic	Milana Bajca 2	500 sit
• Pepina Ferfila	Titov trg 4	2.000 sit
• Justa Sever.	Vinarska c. 1	1.000 sit
• Marjan Sever	Vinarska c. 1	1.000 sit
• Ivan Bago	Grabrijanova 9	1.000 sit
• Leon Kodre	Beblerjeva 35	500 sit
• Anton Cizara	Pod Gradom 16	1.000 sit
• delavke LB	Ekspozitura Vipava	2.000 sit
• Pepca Žigon	Beblerjeva 15	500 sit
• Božo Vukov	Gradnikove brig. 9	500 sit
• Franka Nabergoj	Vojkova 2	1.000 sit
• Danica Curk	Pod Gradom 9	1.000 sit
	<hr/>	
•	SKUPAJ:	15.500 SIT

Vsem se najlepše zahvaljujemo!

VIPAVSKI GLAS - glasilo KRAJEVNE SKUPNOSTI VIPAVA
MAREC 1993
500 IZVODOV

Pri pripravi te številke so sodelovali člani uredniškega odbora:

Gizela Furlan - urednica, Magda Rodman, Vera Poniž, Nada Kostanjevic, Cijan Štoka, Peter Vrčon, Franc Cerovšek, Ivan Princes, Mirjam Graovac in Marija Ceket - laktorica.

Naslovno stran je pripravil Branko Tomažič.

Tisk: J. Sedmak, Ajdovščina

Stavek: TEOS Ajdovščina, 065/61-441

Popravek iz 22. številka 2SLIKAR WOLF IN POSLIKAVA VIPAVSKE CERKVE"

Na drugi strani, četrta vrsta spodaj in na tretji strani spodaj - namesto Gabrijan mora biti Grabrijan.

